

INFRAȚIUNEA DE ULTRAJ ÎN CONCEPȚIA NOULUI COD PENAL

Prof. univ dr. PETRE DUNGAN

Facultatea de Drept și Științe Administrative
Universitatea de Vest Timișoara

The offence of assault on public officer as set out in the New Penal Code still preserves certain elements of the previous legal content, but both the constituents of the offence and the penalties for the new criminal act have been consistently amended, and they are analyzed in what follows.

Key words: offence of assault on public officer, verbal assault of a civil servant or policeman.

1. Pentru înțelegerea conținutului infracțiunii de ultraj potrivit noii legi penale, apreciez ca fiind necesar redarea acestuia, așa cum este prevăzut în art.257 Cod penal:

1) Amenințarea săvârșită nemijlocit sau prin mijloace de comunicare directă, lovirea sau alte violențe, vătămarea corporală, lovirile sau vătămările cauzatoare de moarte ori omorul săvârșite împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu sau în legătură cu exercitarea acestor atribuții, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune ale cărei limite speciale se majorează cu o treime.

2) Săvârșirea unei infracțiuni împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat ori asupra bunurilor acestuia, în scop de intimidare sau de răzbunare, în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune ale cărei limite speciale se majorează cu o treime.

3) Cu aceeași pedeapsă se sancționează faptele comise în condițiile alin. 2, dacă privesc un membru de familie al funcționarului public.

4) Faptele prevăzute la alin. 1-3, comise asupra unui polițist sau jandarm aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu sau în legătură cu exercitarea acestor atribuții se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune, ale cărei limite se majorează cu jumătate.

2. În privința considerațiilor generale subliniem faptul că Titlul III al noului Cod penal este constituit din două capitole, unul referitor la infracțiuni contra autorității și celălalt la infracțiuni privind frontiera de stat.

În legătură cu primul capitol vom observa că, față de reglementarea anterioară au fost menținute cu mici diferențe incriminările din legea penală anterioară iar la infracțiunile păstrate au fost aduse unele modificări pe care le vom trata distinct la fiecare infracțiune în parte. Din examinarea structurii primului capitol se mai poate observa că, s-a renunțat la infracțiunea de ofensă adusă unor însemne probabil pe considerentul că practica judiciară în materie este aproape inexistentă.

Nu vom încerca să demontăm acest adevăr, însă, vom preciza că avându-l drept temei la structurarea noii reglementări ar fi trebuit să lipsească foarte multe infracțiuni din reglementarea anterioară, motiv pentru care apreciem că, prin renunțarea la infracțiunea în discuție nu s-a adus un plus de calitate și claritate ci s-a renunțat prea ușor la anumite valori sociale care ne particularizau și ne individualizau existența .

Încălcarea autorității statului prin diverse metode și mijloace prezintă un grad de pericol social ridicat împrejurare ce presupune protejarea sa prin normele dreptului penal.

De aceea, respectul datorat autorității statului și implicit celor ce sunt investiți cu această autoritate se impune a fi apărat prin toate mijloacele și aceasta cu atât mai mult cu cât valorile sociale apărate sunt duale, pe de o parte cele privind autoritatea de stat, iar pe de altă parte cele referitoare la valorile sociale privind purtătorii acestei autorități.

3. În privința deosebirilor față de reglementarea anterioară este de precizat faptul că acestea se regăsesc atât în privința conținutului incriminator cât și al regimului sancționator.

În legătură cu sfera persoanelor protejate consemnăm faptul că ambele reglementări se referă la funcționarul public. Cu toate acestea, în raport de calitatea persoanei protejate, în noul Cod penal legiuitorul a incriminat fapta de ultraj prin construirea a două categorii de infracțiuni de ultraj, una privind infracțiunea de ultraj asigurând o protecție generală funcționarului public (art. 257) și cea de-a doua, infracțiune de ultraj judiciar în care protecția juridică este îndreptată față de judecător, procuror și avocat (art. 279).

În aceeași ordine de idei arătăm și faptul că, în noua redactare a infracțiunii de ultraj, a fost incriminată distinct în alin. 4 faptele comise împotriva unui polițist sau jandarm aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu sau în legătură cu exercitarea acestor atribuții.

În al doilea rând, este de observat faptul că infracțiunea prevăzută în legea penală anterioară în art. 239¹ denumită „Cazuri speciale de pedepsire” deși nu mai apare distinct incriminată în noua lege penală, totuși o regăsim sub anumite forme în conținutul infracțiunii de ultraj (art. 257 alin. 2 și 3).

Mai mult, noua reglementare a infracțiunii de ultraj sancționează faptele de amenințare, de violențe, de vătămare corporală, lovituri sau vătămări cauzatoare de moarte ori omorul nu numai împotriva soțului, părinților sau copiilor unui polițist sau jandarm, ci și împotriva unui membru de familie al funcționarului care deține o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, când aceste fapte sunt săvârșite în scop de intimidare sau răzbunare.

O altă modificare de substanță a noii incriminări, este aceea că în modalitatea tip, forma simplă au fost reunite toate cele patru alineate ale reglementării anterioare, opțiune pe care o apreciem ca fiind inspirată dar care, credem că va crea probleme în activitatea practică, atât în ceea ce privește operativitatea și celeritatea soluționării unei cauze, cât și în privința creării unor confuzii în legătură cu încadrările juridice ce se impun a fi făcute.

Spre deosebire de reglementarea anterioară semnalăm și faptul că, în noua lege penală s-a introdus alături de acțiunile consacrate infracțiunii de ultraj ca, amenințare, lovire, etc., încă alte două acțiuni respectiv, lovirile sau vătămrile cauzatoare de moarte și omorul, ridicând numărul acțiunilor alternative la cinci, toate acestea fiind incriminate și ca fapte de distincte în cadrul grupului de infracțiuni contra persoanei. Prin urmare, infracțiunea de ultraj își păstrează caracterul de infracțiune complexă.

În privința regimului sancționator al noii reglementări se poate observa că este diferit de cel anterior însă asupra acestuia urmează a face cuvenitele sublinieri la punctul 9.

4. Obiectul juridic generic al infracțiunilor contra autorității este dat de valoarea socială care nu poate fi ocrotită decât prin incriminarea faptelor prevăzute în Capitolul I al Titlului „Infracțiuni contra autorității” pe prin care se asigură respectul autorității de stat.

4.1. Obiect juridic specific. Infrațiunea pe care o analizăm are ca obiect juridic specific relațiile sociale privitoare la autoritatea de stat a căror formare, desfășurare și dezvoltare normală sunt condiționate de apărarea prestigiului funcționarului public purtător al autorității de stat.

4. 2. Obiect material. Infrațiunea examinată nu are obiect material când este săvârșită prin amenințare. Dacă odată cu săvârșirea faptei s-au adus vătămări sănătății, integrității sau vieții persoanei ori bunurilor acesteia, obiectul material va fi corpul sau bunurile persoanei asupra căreia se exercită acțiunea descrisă în normă.

5. Subiecții infracțiunii. Infrațiunea de ultraj prevăzută în art. 257 Cod penal are subiect activ și subiect pasiv.

5. 1. Subiectul activ nemijlocit (autor) al infracțiunii nu este circumstanțiat, putând fi orice persoană care îndeplinește condițiile generale de responsabilitate penală. Poate fi subiect activ și un funcționar public care prin acțiunea desfășurată aduce atingere unui alt funcționar public purtător al autorității de stat.

Participația este posibilă sub toate formele (coautorat, instigare, complicitate).

5. 2. Subiectul pasiv al infracțiunii este dual, în principal statul ca titular al valorilor sociale ocrotite de legea penală și în secundar persoana care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat sau bunurile acesteia, asupra cărora se exercită acțiunea descrisă în norma de incriminare.

Noțiunea de funcționar public are înțelesul dat de dispozițiile art. 175 Cod penal, respectiv:

1) Funcționarul public, în sensul legii penale este persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără remunerație:

a) exercită atribuții și responsabilități, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești;

b) exercită o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură;

c) exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul unei regii autonome, al altui operator economic sau unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat ori al unei persoane juridice declarată ca fiind utilitate publică, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia.

2) De asemenea, este considerată funcționar public, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.

6. Locul și timpul săvârșirii infracțiunii. Infrațiunea de ultraj nu este supusă vreunei condiții privind locul și timpul săvârșirii.

Locul și timpul comiterii infracțiunii cercetate pot avea efecte în cazul operațiunii de individualizare judiciară a pedepsei.

7. Structura și conținutul infracțiunii. În structura infracțiunii de ultraj, respectiv în conținutul juridic intră ca părți componente situația premisă și conținutul constitutiv realizat prin activitatea infracțională.

Așa fiind, conținutul constitutiv este format din situație premisă și conținut juridic.

7. 1. Situația premisă la infracțiunea de ultraj constă în pre existența unei situații fără de care această infracțiune nu poate fi concepută și ea privește existența unor anumite funcții ce implică exercițiul autorității de stat.¹

---

¹Ase vedea V. Dongoroz și colaboratorii, *Explicații teoretice ale Codului penal*, vol. IV, Partea specială, Editura Academiei Române, București, 1972, p. 32.

7. 2. Conținutul constitutiv al infracțiunii de ultraj are în componența sa o latura obiectivă și o latura subiectivă.

Prin „funcție ce implică exercițiul autorității de stat” se înțelege acea funcție care conferă funcționarului public, unele atribuții care nu ar putea fi îndeplinite fără exercitarea autorității de stat, respectiv fără competența de a da dispoziție și de a lua măsurile necesare pentru respectarea lor.¹

În cazul acestei autorități² nu poate exista o disociere între autoritatea ca atare și persoana care o reprezintă și în numele căreia își îndeplinește atribuția legală. Protecția penală asigurată autorității reprezintă o garanție a exercitării atribuțiilor ce îi revin și nicidecum un privilegiu, iar legitimitatea sa derivă din însăși legitimitatea existenței autorității. Prin urmare, tratamentul juridic diferit aplicat unor condiții diferite este justificat și admisibil tocmai de necesitatea ca, egalitatea în fața legii să nu creeze stări privilegiate sau discriminatorii. Acestea sunt argumentele care stau la baza constituționalității prevederilor art. 257 Cod penal.³

A. Latura obiectivă. La infracțiunea de ultraj prevăzută în dispozițiile art. 257 Cod penal latura obiectivă este compusă din element material, cerințe esențiale, urmare imediată și legătură de cauzalitate.

a. Elementul material. Sub aspectul elementului material infracțiunea se comite prin cinci acțiuni comisive alternative respectiv, amenințare, lovire sau alte violențe, vătămare corporală, loviri sau vătămări cauzatoare de moarte și omor.

Prin urmare, în elementul material al modalității tip, forma simplă a infracțiunii de ultraj pot fi alternativ absorbite oricare din cele cinci infracțiuni amintite mai sus, împrejurare ce atribuie faptei de ultraj caracterul de infracțiune complexă.

Cele cinci acțiuni care constituie elementul material al infracțiunii de ultraj au sensul conceptelor descrise în prevederile art. 206, 193, 194, 195 și 188-189 Cod penal.

Din examinarea textului incriminator observăm că, acțiunea de amenințare trebuie să fie săvârșită fie în mod nemijlocit, fie prin mijloace de comunicare directă.

Amenințarea este „nemijlocită” când funcționarul este prezent fizic la locul și în timpul comiterii acțiunii ultragiante, fără a fi necesar ca el să și perceapă amenințarea, fiind suficient ca acțiunea să se săvârșească de așa manieră, încât să poată fi percepută.⁴ Săvârșirea faptei prin „mijloace de comunicare directă” presupune utilizarea de către făptuitor a unor mijloace tehnice de natură a realiza o comunicare fără a fi necesară și prezența fizică a funcționarului (folosirea telefonului, email-ului, scrisorilor, înregistrărilor audio-video etc.)⁵

b. Cerințe esențiale. Pentru existența elementului material al acestei infracțiuni sunt necesare îndeplinirea următoarelor cerințe esențiale :

- fapta să fie săvârșită nemijlocit sau prin mijloace de comunicare directă;
- fapta să fie săvârșită împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu sau în legătură cu exercitarea acestor atribuții.

¹ Ibidem.

² Ase vedea M. Basarab, V. Pașca Gheorghită Mateuț, Tiberiu Medeanu, Constantin Butiuc, Mircea Bădilă, Radu Bodea, Petre Dungan, Valentin Mirișan, Ramiro Mancaș, Cristian Mihăeș, *Codul penal, vol. II, Partea specială*, Editura Hamangiu, 2008, p. 549.

³ Ase vedea Curtea Constituțională, dec. nr. 26/1999, în Monitorul oficial al României, partea I, nr. 136 din 1 aprilie 1999, citată în *Codul penal comentat, vol. II, op. cit.*, p. 549.

⁴ Ase vedea V. Dongoroz și colaboratorii, *Explicații...* vol. IV, *op. cit.*, p. 33.

⁵ Ase vedea M. Basarab și colaboratorii, *op. cit.*, p. 550.

Este de observat faptul că funcționarul public, potrivit normei de incriminare, trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- să îndeplinească nu orice funcție, ci numai o funcție care să implice exercițiul autorității de stat ;

- să se afle în exercitarea atribuțiilor de serviciu;

- fapta să fie săvârșită în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu. Este considerat, a fi în exercițiul funcțiunii” funcționarul care își exercită nemijlocit atribuțiile de serviciu, indiferent dacă se găsește sau nu în timpul orelor de program sau la sediul unității, ori în afara lui; spre exemplu, polițistul va fi considerat în timpul serviciului, chiar dacă intervine pentru menținerea ordinii publice în afara razei sale de competență.¹

Precizăm că, exercitarea funcției cu depășirea limitelor conferite de lege, nu atrage reținerea infracțiunii de ultraj, iar dacă fapta este comisă ulterior exercitării funcției ea trebuie să fie săvârșită pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii.

La varianta alin.2 elementul material constă într-o acțiune „de săvârșire a unei infracțiuni”. Observăm pe de o parte că, spre deosebire de varianta de la alineatul anterior legiuitorul nu a mai nominalizat infracțiunile ce pot fi săvârșite de făptuitor împotriva funcționarului public, putând fi comisă orice fel de infracțiune indiferent de gradul de pericol social, recurgând la o exprimare generică, iar pe de altă parte că, infracțiunea se poate îndrepta și asupra bunurilor funcționarului public.

Apreciem că neprecizarea infracțiunii se poate justifica și explica prin aceea că infracțiunea poate fi îndreptată și asupra bunurilor funcționarului public, nu numai contra vieții, integrității corporale sau sănătății acestuia.

Prin „intimidare” se înțelege acțiunea prin care o persoană sperie (înfricoșează, timorează) o altă persoană determinând-o să acționeze în scopul și în direcția indicată.

Termenul „răzbunare” are înțelesul de a-ți face singur dreptate pedepsind pe cel care ți-a făcut ceva pe care îl consideri nedrept, un rău.

1) Prin membru de familie, potrivit art. 177 Cod penal se înțelege :

a) ascendenții sau descendenții, frații și surorile, copiii acestora, precum și persoanele devenite prin adopție, potrivit legii, astfel de rude ;

b) soțul;

c) persoanele care au stabilit relații asemănătoare aceloră dintre soți sau dintre părinți și copii, în cazul în care conviețuiesc.

2) Dispozițiile din legea penală privitoare la membru de familie, în limitele prevăzute de alin.1 lit. a, se aplică în caz de adopție și persoanei adoptate ori descendenților acesteia în raport cu rudele firești.

c. Urmarea imediată. Săvârșirea acțiunilor care constituie elementul material al infracțiunii de ultraj au ca rezultat sau ca urmare imediată fie o stare de pericol pentru autoritatea cu care este investit funcționarul public, fie o atingere adusă vieții, sănătății, integrității corporale sau bunurilor persoanei care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat.

d. Legătura de cauzalitate. Existența laturii obiective a infracțiunii de ultraj este condiționată de stabilirea unei legături între elementul material și urmarea imediată a infracțiunii. Când urmarea imediată constă într-o stare de pericol, legătura de cauzalitate rezultă din împrejurările de fapt ale infracțiunii.

---

¹Ase vedea T. S. dec. 452/1981, R. R. D. nr. 11/1981; Loghin O., Toader T., *Drept penal român, partea specială*, ed. a III-a, Ed. Șansa, București, 1998, p. 313-314 ; C.A. Timișoara, dec. 379/2001, citate în Codul penal comentat, vol. II, Partea specială, *op .cit.*, p. 550.

B. Latura subiectivă a infracțiunii de ultraj prevăzută în art. 257, poate fi comisă cu intenție directă sau indirectă. Făptuitorul își dă seama că prin acțiunea de a ultragia pe funcționarul public purtător al autorității de stat încalcă textul incriminator, urmărind sau acceptând posibilitatea producerii urmării imediate. Necunoașterea împrejurării de mai sus exclude infracțiunea de ultraj.

La varianta alin. 2 și 3 forma de vinovăție constă în intenție directă, întrucât intenția este calificată prin scopul urmărit de făptuitor, acela de a intimida pe funcționarul public ori de se răzbuna pe acesta, în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Forma de vinovăție a culpei este exclusă.

8. Mobilul și scopul săvârșirii. Existența elementului subiectiv nu depinde de scopul și mobilul cu care autorul săvârșește fapta. De existența acestor doi factori se va ține seama la operațiunea de individualizare judiciară a pedepsei.

9. Forme, modalități, regim sancționator și aspecte procesuale.

Actele preparatorii nu sunt incriminate.

Tentativa nu este incriminată și ca atare, nu se pedepsește.

Infracțiunea de ultraj se consumă atunci când s-a produs starea de pericol cerută de urmarea imediată .

După consumare, este posibil ca activitatea infracțională să se prelungească în timp, fie datorită mijlocului de săvârșire folosit (în cadrul variantei tip), ipoteză în care fapta îmbracă forma infracțiunii continue¹, fie prin repetarea actelor de executare în baza aceleiași rezoluții, și aceluiași subiect pasiv, împrejurare în care se vor putea aplica dispozițiile art. 35 alin.1 Cod penal.

Infracțiunea de ultraj prevăzută în art. 257 putând fi săvârșită prin mai multe acțiuni alternative, prezintă mai multe modalități normative. În raport de cele cinci acțiuni alternative, vom avea tot atâtea modalități normative câte acțiuni pot constitui conținutul elementului material al infracțiunii. În situația în care, în baza aceleiași rezoluție infracționale și împotriva aceluiași subiect pasiv, se săvârșesc la diferite intervale de timp mai multe modalități, nu vom avea concurs de infracțiuni, ci o infracțiune unică.

Fiecăreia din modalitățile normative arătate mai sus poate să-i corespundă o varietate de modalități faptice, în funcție de împrejurările concrete de săvârșire a faptei.

În legătură cu regimul sancționator arătăm că fapta prevăzută în alin. 1, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune ale cărei limite speciale se majorează cu o treime.

Dacă fapta de ultraj se comite în scop de intimidare sau de răzbunare (alin. 2), pedeapsa este cea prevăzută de lege pentru acea infracțiune ale cărei limite speciale se majorează cu o treime. În situația în care faptele comise privesc un membru de familie al funcționarului public, sancțiunea este cea prevăzută la alin. 2.

Dacă faptele prevăzute la alin. 1 -3 , se comit asupra unui polițist sau jandarm aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu sau în legătură cu exercitarea acestora sancțiunea ce se poate aplica este pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune, ale cărei limite se majorează cu jumătate.

Acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu.

---

¹ V. Dongoroz și colaboratorii, *Explicații ...vol. IV, op. cit.*, p. 34.

Pe de altă parte, titularii dreptului de a purta și folosi arme neletale pot face uz de ele în caz de legitimă apărare ori stare de necesitate, în conformitate cu prevederile art. 63 din Legea nr. 295/2004.

În legea specială sunt prevăzute mai multe infracțiuni, dar nici una nu se referă la purtarea armelor neletale în zonele interzise, deși legea a suferit numeroase modificări, din care trei au fost efectuate în anul 2008.

Este semnificativ și faptul că *în Codul penal aprobat de Guvern și înaintat Parlamentului nu mai este sancționată forma agravată prevăzută de art. 279 alin. 3¹ din actualul Cod penal*. În cazul armelor neletale, deținerea sau portul fără drept se pedepsește numai cu închisoare de la 3 luni la 1 an sau amendă, nefăcându-se referire la sancționarea penală a purtării acestora în locuri nepermise, pentru a nu exista contradicții cu sancțiunea de natură contravențională prevăzută de Legea nr. 295/2004.

Prin prisma interpretării acestor texte legale *nu pot fi ignorate nici prevederile din Directiva Consiliului Uniunii Europene nr. 91/477 /EEC 1991* privind achiziția și posesia armelor, în care nu se fac recomandări de natură penală cu privire la accesul cu arme neletale în anumite zone.

Se observă poziția oscilantă a instanțelor cu privire la interpretarea probelor, întrucât numai completele care au dispus punerea în libertate au făcut referire la înregistrarea video din sala de ședință, deși aceasta era probă obiectivă, în comparație cu declarațiile martorilor, deși unele aspecte susținute de inculpat rezultau și din acestea.

Sub aspectul aprecierii vinovăției este concludentă una din declarațiile inculpatului, în sensul că: *"În anticamera sălii de judecată au existat discuții între mine și alte persoane de etnie romă, iar eu la un moment am fost împins de către un jandarm în interiorul sălii de judecată. În acel moment s-a auzit de afară strigând faptul că port pistol, iar la solicitarea jandarmului eu am scos pistolul și l-am predat acestuia. Arăt că pistolul îl dețineam în mod legal, deoarece aveam permis de portarmă. Arăt că nu am amenințat pe nimeni nici în anticameră, nici în sala de judecată, iar pistolul l-am scos doar pentru a-l preda jandarmului, la cerința acestuia. Deasemenea, arăt că eu doream să ies afară din sala de judecată, deoarece soția și copilul meu au rămas afară, iar mie îmi era frică să nu fie bătuți. Nu am fost atent dacă în respectiva sală s-a oprit ședința de judecată deoarece am rămas foarte puțin timp în sala de judecată. Eu am fost împins de către jandarm în sala de ședință, iar restul persoanelor cu care discutam au rămas în anticameră. Până la cererea jandarmului, eu am ținut pistolul în toc. Eu nu am știut că nu am voie să port pistol la tribunal, am uitat să las pistolul acasă, iar pentru acest fapt am fost sancționat în aceeași zi de către jandarmi"*.

Aceste aspecte s-au confirmat, deoarece un mijloc de probă important îl constituie înregistrarea video cu imagini surprinse de la locul și momentul săvârșirii faptei. În sala de judecată, unde s-a desfășurat o parte a incidentului, se află amplasate două camere de supraveghere video, care au surprins evenimentul, însă nu în totalitate, fie datorită locului unde erau amplasate, fie datorită faptului că incidentul a debutat pe holul din fața intrării în sală. Din vizionarea imaginilor surprinse în sala de judecată se observă următoarele aspecte: incidentul a început în interiorul sălii de judecată întrucât atenția publicului din sală a fost atrasă de zgomote care se auzeau din afara sălii. La un moment dat inculpatul (îmbrăcat într-un sacou) și un alt bărbat (îmbrăcat într-o cămașă albă), *intră cu spatele în sala de ședință, având o discuție cu persoane aflate în afara sălii. Din gesturile inculpatului și din modul de poziționare a acestuia (cu spatele spre sală) rezultă că nu dorea în întreaga sală de ședință ci, dimpotrivă, urmărea să se întoarcă pe coridor. Inculpatul și bărbatul îmbrăcat cu cămașa albă încercă în repetate rânduri să iasă pe ușa sălii de judecată însă li se opune cineva, fără*

ca identitatea celui (celor) care se opun să rezulte din imaginile video. În timp ce încercă să iasă din sala de judecată inculpatul scoate un obiect pe care îl avea la brâu și pe care îl ține tot timpul îndreptat în jos (obiect identificat ulterior ca fiind un pistol, obiect care i-a fost luat din mână de către unul dintre cei doi jandarmi care apar în imagine).

În raportul de serviciu întocmit de sg. mj. M.C. se precizează că incidentul cu pistolul a durat cca. 15 secunde.

Starea concretă de pericol a fost motivată în mod superficial de organele de urmărire penală și de unele complete, prin invocarea unor aspecte de ordin general sau chiar eronate, cum ar fi împrejurarea că inculpatul a cumpărat pistolul pentru a se prezenta cu el la instanță. În majoritatea argumentărilor referitoare la pericolul social s-a făcut referire numai la „pistol”, fără să se precizeze că era cu bile din cauciuc, neavând caracteristici letale. În ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale s-a menționat că pistolul era cu gaze, deși din factură și din certificatul de deținător rezulta că este cu bile. Nu s-a ținut seama de împrejurarea că inculpatul are o societate comercială pe acțiuni în Germania, având și cetățenia germană, că nu posedă antecedente penale și că are o familie numeroasă, solicitând protecție cu mult timp înainte de incidentul în care a fost implicat, pentru că susținea că este amenințat de membrii clanului cu care avea proces civil.

Principala omisiune a organelor judiciare a constat însă în interpretarea eronată a elementelor constitutive a infracțiunilor pentru care s-a dispus arestarea preventivă, deoarece din probațiunea existentă nu rezultă nici existența infracțiunii de ultraj prevăzută de art. 321 al. 2 Cod penal.